

Norges Indskrifter med de ældre Runer.

Udgivne for

Det Norske Historiske Kildeskriftfond.

3die Bind.

Ved

Magnus Olsen.

**3die Hefte,
Slutningshefte.**

Christiania.

I Hovedkommission hos Jacob Dybwad.

A. W. Brøgers Bogtrykkeri A/S.

1924.

42. Brakteat Nr. 48 hos Stephens.

(Bd. I S. 456—458. II S. 572.)

Brakteaten henføres af Schetelig (Bd. III S. 56) til »i det tidligste . . . midten av 6te aarh.«

E. Linderholm, Nordisk magi I, Stockholm 1917, (Svenska landsmål XX, Hefte 141) S. 76 udtaler: »Å Br. 48 læses **††×†††**, de båda sista i binderuna. I detta anoana kunde man nästan frestas att se et anagram eller ett försök därtill.«

S. 457 L. 17 ff. Det oldtyske Mandsnavn *Anawan* opfatter Th. von Grienberger (Göttingische gelehrte Anzeigen 1906 Nr. 2 S. 155 f.) som *Anawân* (= *Spe-ratus*), jfr. got. *uswēna* »exspes, ἀπελπίζων«. I det han med Bugge sammenstiller det oldtyske Navn med *anoana*, finder han for dette at maatte opføre som urnordisk Form **Ana-wāna*. »Das *o* der belegten Form *anoāna* ist demnach etymologisch eigentlich das durch folgendes *w* dunkelgefärbte auslautende *a* der Präposition got. *ana-*«. »Der Bedeutung nach kann *Anoāna* nicht passivisch sein wie ahd. *Anawân*, sondern nur aktivisch »sperans, exsperans«.